

[Undervisningsministeren.]

store ungdomsårgange kan ikke knipses til side. Vi har et stort arbejde foran os, vi har et stort ansvar for den ungdom, det her drejer sig om, og jeg vil håbe, at det i den tid, der kommer, må lykkes os, uden den af det ærede konservative medlem omtalte forsinkelse, at nå frem til et resultat, som dansk ungdom kan være tjent med.

Carsten Raft: I anledning af den højtærede undervisningsministers og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejres) bemærkninger om min stilling i kommissionen skal jeg sige, at jeg fuldtud vedkender mig den kommissionsbetænkning, jeg har underskrevet. Jeg har altid troet, at denne opgave var uløselig, hvis den ikke blev løst obligatorisk. Jeg sagde det så tidligt som i 1942 under behandlingen af lovforslaget om ungdomsskolen for ufaglærte, ved hvilken lejlighed jeg udtalte, at opgaven antagelig kun ville blive halvt løst, ja, måske kun kvart og måske endnu ringere. Jeg peger tilbage på tallene for ungdomsskolens virksomhed i de forløbne år og påviser, at løsningen blev til endnu mindre i virkeligheden. Hele den store gruppe, der her er tale om, og som efter min mening er den gruppe, det er vigtigst for det danske samfund at få fat på med en sådan undervisning og støtte — hele denne gruppe får vi ikke fat på, og det mente jeg heller ikke vi fik ved indførelse af frivillighedsprincippet.

Ved den højtærede undervisningsministers charmerende eksplosivitet lykkedes det at nå frem til et kompromisforslag, som gik ind for et forsøg i den obligatoriske retning. Det var ganske naturligt, at jeg med det principielle standpunkt, jeg havde, var nødt til at tilslutte mig et sådant forsøg, selvom jeg erkender, at forslaget i uhyggelig grad bærer præg af, at mange kokke har fumlet ved den gryde, inden de fik lavet noget ud af det, og at selve paragraffen er blevet meget svag. Men jeg kunne rent logisk og principielt ikke have andet standpunkt. Det er gået sådan —

noget, som jeg har forsøgt at modvirke, men som i nogen grad er blevet hindret ved, at jeg hele vinteren har været væk fra rigsdagen på grund af min sygdom — at jeg ikke har kunnet få mit parti med til den opfattelse. Det må jeg så erkende, og da jeg tror, vi allesammen må erkende, at vi heller ikke kan få det store venstreparti med, er det jo et spørgsmål, om det er muligt at gennemføre dette forsøg. Om en lov af lignende karakter har den højtærede statsminister sagt, at den slags love skal have den virkelig fulde tilslutning fra befolkningen, for at man kan gennemføre dem. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis det ikke lykkes os i udvalget at dæmpe stemningen og få tilslutning til dette forsøg, vil det være betænkeligt at gøre forsøget på basis af et forholdsvis spinkelt flertal i det høje folketing. Iøvrigt må det være opgaven for dem, der interesserer sig for de andre formål, hvorom der er nogenlunde enighed, at se at opnå enighed om en så god og fuldstændig løsning som muligt.

Der var i det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s betragtninger en vis hånlige tone over den stilling, som mit parti og jeg var kommet i. Ja, det hænder jo, at man fra kommission til lovforslag må ændre sin indstilling. Da ungdomsudvalget, som det hed, i 1941 afgav sin betænkning med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) som formand — det ærede medlem var dengang undervisningsminister — var det en obligatorisk løsning, man foreslog; man udarbejdede et helt lovforslag om en obligatorisk løsning, men da ministeren fremsatte forslaget, var det en frivillig løsning, man foreslog. Vi skal såmænd ikke forbavse os så meget over, at en ting kan skifte karakter fra kommission til lovforslag. Mit standpunkt er det samme. Ministeren mente det rigtigst at ændre sit standpunkt i 1942. Motiveringen var den modstand, der var imod forslaget. Jeg tror nok, at den modstand, der er imod dette forslags § 3 — selvom vi gerne så forsøget — vil medføre, at vi i overensstemmelse med både statsmini-